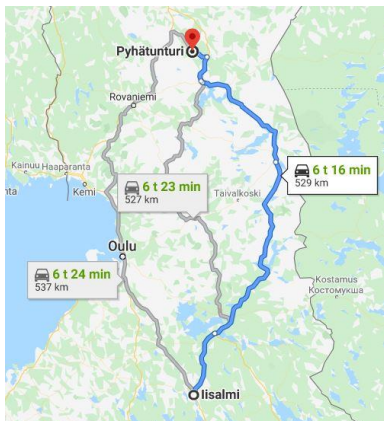

Pohjoisessa 2020

1. Makaeväät

Niin se tuo kesäkuu meni. Tuli heinäkuun puoliväli ja pääsin viimein pohjoiseen. Rouva lähti myös mukaan. Sillä kaikki kotipihan puuhastelut oli suoritettu, niittykukat kukkineet ja niitetty, linnunpöntöt tyhjentyneet ja tyhjennetty. Reissu alkoi sopivasti ennen polttoaineveron nousua. Norjassa DNA- liittymien roamingmaksut poistuivat kesäkuussa ja Lapissa oli hyvä hillavuosi. Kaikki ennusteet siis lupaavia, sää pohjoisessa upea ja kotona luvassa sateista. Puutarha pärjäisi ilman kastelua.

Vaunuhan on meillä T.E.C. 340 Travel Bird, kevytvaunu. Suuri osa painavista tavaroista on autossa, mutta vaunun jääkaappi täynnä kotiruokaa ja pakasteita. Retkeilemme ja yövyimme, ruokailemme ja kahvittelemme luontopaikoilla, ajamme pitkiä taipaleita siirtomatoilla emmekä käytä juurikaan ateriapalveluja. Pidetään turvaetäisyyttä maantiellä ja muuallakin.

Lappiin mennäkseen joutui vetämään vaunua pitkän päivän, lähes yötä myöten. Iisalmessa tapasimme pariskunnan, joilla oli samanlainen vaunu. Esittelin tuunauksiani ja he kertoivat päällystäneensä sohvot mieleisemmillä kankailla. Iisalmesta suunnistimme itäistä reittiä Kuusamoon ja ihailimme matkalla vilaukselta Suomussalmen Hiljaista kansaa. Heillä oli uudet vaatteet.

Illaksi pääsimme lähelle Pyhäntunturia tilavalle P-paikalle virkistävään tuuleen ja nukkumaan. Yöllä tuuli tyyntyi ja sääskiä olikin oikein Lapin malliin. Raollaan olevan ikkunan alta yövieraksi päässeinä. Ohutseinäisessä vaunussa raolleen lukitun ikkunan ja seinän väliin jää suuri rako ja kun hyönteisverho jäi auki pimennysverhon takana, oli verikattaus hyttysille valmis. Tai ei ihan, sillä valvoin hereillä rouvan unta ja tapoin aina lähelle tulevan inisijän. Taskulampunkin valossa.

Aamulla Pyhäntunturilla rouva painui suolle kansallispuiston leveille poluille ja tulistelupaikalle ruokkimaan kuukkeleita ja lapintiaisia. Ja hilla-apajalle. Minä talutin Sepe-koiraa tunturin laelle päin huoltotietä pitkin minkä jaksoin ja katselin henkeä haukkoen maisemia. Ylös menevä mönkijä ei tarjonnut kyytiä. No, alastulo ei hengästyttänyt, joten päivä alkoi ihan hyvin.

Sodankylässä täydennettiin salaattipuolta emännän pallilla.

2. Autoilua

Kurvasin väsyneenä ja ehkä etuillenkkin ruuhkaiselle ruokakaupan parkkipaikalle. Nousin autosta ja kappas, vaunun lokasuoja oli kiinni toisen auton puskurissa. Tuumiskelin että jatkanko matkaa metrin vai peruutanko hieman. Peruuttaminen oli lähes mahdotonta ahtaalla paikalla ja kosketuskohta oli jo vaunun akselin kohdalla. Ja eteenpäin mennessä vaunu oikenisi. Toisen auton kuljettaja ja hänen äreä rouva tulivat ja sillä asia selvisi. Kolari-ilmoitus tehtiin vaivattomasti puhelimitse. Bonuksia meni autosta.

Matkaa jatkettiin. Matala Urupää-tunturi huiputettiin umpisumussa ilman näkymiä. Jouduin lähtemään mukaan, ettei rouva eksy sinne ihan yksin. Villejä eläimiä oli kapustarintajoukkue ja yksisarvinen (poro). Sepe-koira innostui.

Inarissa käveltiin reilusti vetten päällä Jäniskosken yli ja takaisin. Ja toisenkin kerran. Vedellä oli kiire, meillä ei sillä hetkellä.

Kiireettömästi myös lisäsin autoon jäähdytysnestettä ja varoitusvalo pimeni.

Karigasniemellä käytiin Camping Tenorinteellä päiväkäynnillä. Sitten tankkaamaan auto. Jostain syystä polttoainepistooli katkoi ja tankki jäi vartin vajaaksi. En tietenkään huolestuttanut rouvaa mokomalla asialla, vaan jatkoimme Norjaan. Ja siellä taas sama juttu. Myöhemmin tankkaukset onnistuivat hyvin ja huoleni poistui.

Alkoholia saa viedä Norjaan niukasti. Kuvassa meidän repertuaari Olvin oluen lisäksi.

3. Merenrantaan

Ajelimme Lemmijoelle, jokisuun suurelle suistolle parkkiin kiikaroimaan. Peräti 90 ristosorsan parvi ja joitain kahlaajia oli lepäilemässä hietikoilla. Porot ravailivat hietikolla paarmoja pakoon ja lähes syliin. Pidimme siestaa paikalla. Norjalaiset pitivät riittävät koronaetäisyydet ihan pyytämättä vain nyökkäillen, mutta rauhaa häiritsi tunnin ajan helikopteri, joka kaarteli ja teki nousu- ja laskuharjoituksia sekä laskun keskeytyksiä läheisellä Lakselfin lentokentällä. Lienee ollut koulutustilanne?

Kokkauksen aikana oli minun vuoroni päivystää, tuleeko kahlaajia.

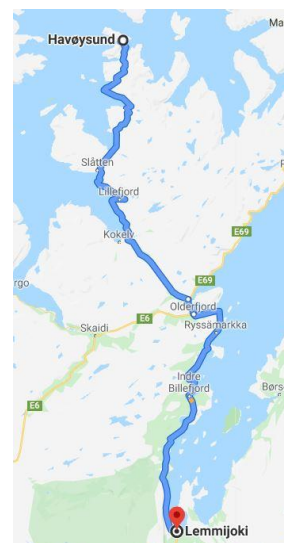

Porsanginvuonon rantaa mukaellen ajoimme pohjoiseen ja sitten käännyimme ylängölle länteen ja Havøysundin kansallisen maisematien levikkeelle illaksi bongaillemaan.

Upeaa auringonlaskua seurattiin ulkona pöydän ääressä, iltaa istuen, iltapalaa ja iltajuomaa nauttien.

Ajamista voitiin viimeinkin vähentää, sillä tuntui että olemme perillä.

Kiikaroimme haahkoja, kaakkureita, pikkukajavia ja ruokkeja. [Pyöriäisiä ja delfiinejä.](#)

Ihailimme liuskeisia
kalliopilareita ja -
jyrkänteitä.

Lähes kaikki tavoitteet
oli siis saavutettu.

Seuraavana yöllä tuuli
nousi Jäämereltä ja
muuttui
puuskaisemmaksi,
vonkui ja ravisteli
vaunua, rämisteli
kattoluukkuja, ja kun
luvassa oli yhä
voimistuvaa tuulta,
käännyimme aamulla
takaisin mantereen
suojaan. Tosipuuska
voisi jopa kaataa
korkean kevytvaunun
aiemmin suunnittelussa
yöpaikassa,
Havøysundin
ylätasangolla meren
äärellä.

Lähtöä vauhditti kaasujääkaapin toimintahäiriö. Se mokoma lakkoili ja lakkasi lopulta toimimasta kokonaan. Meille alkoi mässäily, sillä pakastetut kotiruuat, Pyhätunturilta kerätyt lakat ym. pilaantuvat elintarvikkeet piti syödä pois. Kevensimme myös vaunua Lillefjordenin pohjukan huoltopisteellä.

4. mutkia matkaan

Sitten yhteisellä äkkipäätöksellä tehtiin matkareittiin muutos. Palaamme kotiin päin Altan ja Lyngenin kautta. Lyngen on aluetta, josta pidämme erityisesti jyrkkien lumihuippuisen vuorien ja vuorijonon takia. Siellä voi myös nähdä suhteellisen läheltä lintupahdoilla pesineitä lintuja ja valaita kalastelemassa.

Nousimme ylös todella tuuliselle ylängölle yli 400 metriin.

Siellä Gildetunissa pääsin leikkimään Sepen kanssa lumipalloilla ihan tien vieressä.

Tyhjä ja lähes vedetön Rälssivuono ja Alta ohitettiin alta aikayksikön. Elimme auton kellon mukaan Suomen kesäaika. Ai niin, tankki tuli täällä täyteen. Ja yksi huoli haihtui.

Joskus myöhemmin huomasimme evästuolla, että Sepe-koiran

kaulapanta ja flexi jäivät levikkeen penkille. Se ei ollut itse moksiskaan. Kierto on ne kai menivät.

Jatkoimme Lyngenvuonolle. Upeat Lyngenin Alpit lumi- ja jäätikköhuippuineen olivat paikoillaan vuonon takana. Kuten arvelimme. Tummat pilvet kuuluivat asiaan.

Olimme siellä muutamia päiviä ja katselimme auringonlaskuja ja pilviä, pyöriäisiä ja jäämeren lintuja: lunneja, ruokkeja ja kiisloja. Merikotka esitteli saaliskalaansa termiikissä nousten. Sitten syöksyen tunturin taakse. Luonto oli karua ja hillat raakoja. Me onnellisia.

5. Jatkuu

Pikkuhiljaa kuivaruuat ja säilykkeet alkoivat maistua tylsiltä ja hedelmät loppuivat. Taas tuli todettua kuinka hyvää suomalainen näkkileipä, metvursti ja hernekeitto ovatkaan.

Ja jylhä Lyngen.

Nousimme Lyngeniä 500 m ylemmäksi Kilpisjärvelle, jonne kaikki muutkin suomalaiset olivat tulleet. Parkkipaikat, leirintäalueet ja kauppa olivat täynnä. Turvaetäisyyksiä ei saanut pidettyä ja pakenimme kotiin päin saunomatta. Tyydyimme pesulappujen taikaan viedä ihon tuoksuvia eritteitä pyykkikorin kautta pesukoneeseen.

Reippailimme välillä saksalaisten sodanaikaisia Järämän varustuksia katsomassa.

Käännyimme Muoniosta Levitunturin tielle. Pois Länsi-Pohjan sairaanhoitopiirin korona-alueelta. Levillä autolla pääsee ylös tunturille.

Jalkailimme Levin huippupolulla ja katselimme pitkälle Savoona päin.

Tehokkaat sähköpyörät näyttivät olevan suosittuja tunturin ylös alas ajeluun. Joukossa oli toki jokunen massalla ja lihasvoimalla toimiva alamäkipyörä. Ne tulivat ylös hissillä.

6. Kotimatka

Sitten alkoi varsinainen kotimatka. Ja tarkka tähyttäminen. Poroja, poroja ja soita. Viimein pääsimme Rovaniemelle Ounaspaviljongin suurelle parkkipaikalle nukkumaan muiden karavaanarien turvalliseen joukkoon. Reiluilla turvaväleillä.

Ja taas aamulla ajamaan. Porot herättelivät kuskia ja rouva etsi katseellaan lakkasuota. Viimein Ranuan lähellä löytyi keltaisenaan hillasta oleva suo aivan tien vierestä ja bussipysäkki parkkipaikaksi. Eksymisvaaraa ei ollut. Painuimme siis suolle.

kuvassa taustalla kohoaa Noitatunturi

Rouvan hyviä puolia oli sitkeys ja veinkin hänelle myöhemmin uuden ämpärin ja kahvit sinne suolle. Hilla ei ennättäisi pilaantua enää kotimatalla.

Unohdin vaunun rappujakkaran sinne. Rakas kallis mieheni, sanoi rouva asian tullessa myöhemmin ilmi. Kuulinko oikein, Rakas --- mieheni!

Sää oli lämmin koko reissun ajan. Sadetta nähtiin mutta ei koettu. Paltamossa rouva käväisi uimassa, mutta minä odotin kotiin pääsyä ja iltasaunaa pötkötellen.

Pääkohteena meillä oli Norjan vuonot ja vuoret sekä eläimet, joten Suomen Lappi oli tälläkin kertaa enimmäkseen läpikulkualueetta. Ehkä sitten ruska-aikaan?

Vaunu oli tosi hyvä vedettävä, kevyt ja kulki vakaasti reilulla aisapainolla. Lieneekö Golfin ajonvakautusjärjestelmä asialla, koska se tunnistaa myös perävaunun mahdolliset heijaukset? Polttoaineen kulutus kasvoi lähes kaksinkertaiseksi 9 litraan. Mutta vauhti olikin Suomen teillä sitä rekkanopeutta, lähes 90 km/h suuren osan matkasta.